



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **MPM Invest, s. r. o.**, se sídlem Rokycanova 2798, Pardubice, zastoupené JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Pardubický kraj**, se sídlem Boženy Němcové 2625, Pardubice, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 1. 2013, č. j. 31 Af 29/2012 – 88,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 1. 2013, č. j. 31 Af 29/2012 – 88, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 21. června 2011 u žalovaného přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011. Nato žalovaný u žalobkyně zahájil dle § 87 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za uvedené zdaňovací období. Přestože byly dle žalobkyně shromážděny potřebné podklady pro vydání rozhodnutí ve věci samé, žalovaný rozhodnutí nevydal. Žalobkyně se tedy domáhala ochrany podnětem na ochranu před nečinností, který Finanční ředitelství v Hradci Králové odložilo jako nedůvodný.

[2] Následně žalobkyně podala dne 6. 1. 2012 ke Krajskému soudu v Hradci Králové žalobu na ochranu proti nečinnosti dle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní (dále jen „s. ř. s.“), jíž se domáhala vydání rozhodnutí o stanovení daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011. Ten však žalobu rozsudkem ze dne 24. 5. 2013, č. j. 31 Af 29/2012 - 45, zamítl. Krajský soud dospěl k závěru, že postup žalovaného, který zahájil daňovou kontrolu, byl důvodný. V projednávané věci je zřejmé, že žalovaný doposud nezískal veškeré požadované podklady pro to, aby správně zjistil veškeré požadované důkazy a mohl tak daň stanovit.

[3] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 Ans 11/2012 - 59, výše uvedené rozhodnutí krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že soudní obranou proti postupu správce daně při vedení daňové kontroly je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (§ 82 a násl. s. ř. s.), nikoliv žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.). Krajský soud se tak nesprávně zaobíral úvahami o možné nečinnosti žalovaného, jakkoliv postupy správce daně v souvislosti s daňovou kontrolou nemohou být nečinností ve smyslu soudního řádu správního.

[4] Na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu reagovala žalobkyně doplněním právní argumentace a návrhem na změnu žalobního petitu. Krajský soud následně žalobu zamítl v záhlaví specifikovaným rozsudkem. V něm nejprve obsáhle zrekapituloval dosavadní vývoj věci a nastínil závazný názor Nejvyššího správního soudu. Na základě toho konstatoval, že žalobkyně se měla proti postupu žalovaného bránit zásahovou žalobou a nikoliv žalobou nečinností. Podaná žaloba nevykazovala žádné znaky žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Proto krajský soud žalobu opětovně zamítl jako nedůvodnou.

II.

Stručné shrnutí základních argumentů uvedených v kasační stížnosti

[5] Proti posledně uvedenému rozsudku krajského soudu žalobkyně (stěžovatelka) opět brojila kasační stížností. Kromě rekapitulace dané věci v kasační stížnosti uvedla, že se krajský soud nezabýval dostatečně specifiky dané věci a jen bez dalšího převzal názor Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k tomu, že východiska projednávané věci jsou diametrálně odlišná, není v jejím případě nečinností žaloba vyloučena. Takto polemizovala i s předchozím zrušujícím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu.

[6] K obsahu žaloby ze dne 6. 1. 2012 uvedla, že není vyloučeno posuzovat danou žalobu jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Její podstatou byla zcela zjevně snaha domoci se soudní ochrany proti konání žalovaného, kdy je zbytečně a protiprávně oddalováno vlastní rozhodnutí o vyměření daně z přidané hodnoty. Stěžovatelka se pokoušela dosáhnout soudního rozhodnutí, kterým by bylo žalovanému znemožněno pokračovat v takovémto vedení řízení. Krajský soud však neuvedl žádné konkrétní argumenty, proč nelze žalobu posoudit jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Krajský soud se dále nevypořádal s doplněním argumentace stěžovatelky v podání ze dne 14. 12. 2012, kdy toto podání soud ve svém rozsudku ani nezmiňuje. Tím měl krajský soud zatížit své rozhodnutí nepřezkoumatelností ve smyslu § 103 odst. 1 písm.

pokračování

d) s. ř. s. Stěžovatelka proto navrhla, aby zdejší soud napadený rozsudek zrušil jako nezákonný, případně nepřezkoumatelný.

III.

Právní názor Nejvyššího správního soudu

[7] Poté co Nejvyšší správní soud seznal, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, přistoupil k posouzení přípustnosti kasační stížnosti i s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť krajský soud v dané věci rozhodoval znovu po zrušení jeho původního rozhodnutí Nejvyšším správním soudem.

[8] Polemiku stěžovatelky se závěrem krajského soudu o přípustnosti žaloby na ochranu před nečinností v dané věci shledal Nejvyšší správní soud v souladu s § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustnou. V rámci vypořádání této námitky se krajský soud v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. řídil závazným právním názorem převzatým ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Oproti tomu námitky tvrdící nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu jsou v souladu s judikaturou Nejvyššího správního a Ústavního soudu přípustné (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165 a nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). Jejich nepřipuštění by znamenalo odepření přístupu stěžovatelky k soudu. Nadto v případě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu není Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Ze spisu krajského soudu podává, že stěžovatelka podáním doručeným krajskému soudu dne 14. 12. 2012, obsaženým na č. l. 71 a 72 soudního spisu, rozsáhle doplnila právní argumentaci a navrhla změnu žalobního petitu. Krajský soud však na toto podání v rozsudku nijak nereagoval, ani jej v obsáhlé rekapitulaci nezmínil. Tímto zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004, č. 787/2006 Sb. NSS).

IV.

Závěry a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek krajského soudu z důvodu nepřezkoumatelnosti (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věty první s. ř. s.).

[12] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Vypořádá se tedy s podáním stěžovatelky ze dne 14. 12. 2012. V novém rozhodnutí městský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2013

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu